

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Us escric des d'Alemanya, a la tornada del viatge que he realitzat per diversos països d'Amèrica del Sud, on he tingut l'alegria de ser-hi amb tantes germanes i tants germans vostres i amb moltes altres persones que participen de l'esperit de l'Obra. Donem gràcies al Cel perquè, també en ocasió de la Jornada Mundial de la Joventut, hem experimentat, com deia Benet XVI, que l'Església és i serà sempre jove i bella. De la mateixa manera que m'heu acompanyat espiritualment durant aquestes setmanes, seguiu fent-ho ara, perquè els fruits apostòlics siguin força abundants.

Estem considerant en aquests últims mesos la bellesa de l'Església, reflexionant sobre les notes que la distingeixen i que professem al Credo. Pel baptisme, vam ser introduïts a la cleda de Crist, i d'aleshores ençà som ovelles del seu ramat. El Bon Pastor segueix tenint cura de cadascuna, de cadascú, especialment amb la gràcia que ens infon en els altres sacraments, sobretot en l'eucaristia, que ens identifica progressivament amb el Crist i ens converteix en membres actius del seu Cos místic, en pedres vives del Temple espiritual animat pel Paràclit, i a la penitència, on el Senyor ens perdona els pecats i ens concedeix forces renovades per vèncer en la lluita espiritual.

M'alegra considerar-ho en vigílies de la festa de la Nativitat de Nostra Senyora, el proper dia 8, perquè en Maria veiem realitzat plenament l'ideal al qual tots hem estat convocats. En efecte, des de la seva immaculada concepció, la Mare de Déu -immune de tot pecat i plena de gràcia- és la filla predilecta de Déu Pare, Temple viu de l'Esperit Sant, predestinada a ser la mare del Verb encarnat. Preparem amb afecte filial la festa, felicitant nostra Senyora i portant-li -com a bons fills que desitgem ser- el regal de l'amor filial i de la fidelitat indiscutible el seu fill Jesús. Mirem de caminar molt a prop d'ella durant les altres memòries marianes del mes que ara comencem, i sempre.

Voldria, alhora, que fixéssim l'atenció en les festes que es compleixen enmig d'aquest mes: l'Exaltació de la santa Creu, el dia 14 i, l'endemà, la memòria litúrgica de la Mare de Déu al peu de la Creu, que és també l'aniversari de l'elecció de l'estimadíssim Mons. Álvaro, primer successor del nostre Pare al capdavant de l'Opus Dei.

Són dates íntimament relacionades amb l'Església, que rep la força salvadora del costat obert de Crist a la Creu, amb la col·laboració de la seva Mare, la nova Eva que, per designi diví, coopera amb el Crist, nou Adam, en la redempció de la humanitat. Per aquesta raó, en acabar una de les sessions del concili Vaticà II, el papa Pau VI la va proclamar Mare de l'Església, «és a dir, Mare de tot el Poble de Déu, tant dels fidels com dels pastors que l'anomenen Mare amorosa, i volem que d'ara endavant sigui honorada i invocada per tot el poble cristià amb aquest gratíssim títol»¹. Difícil és descriure el goig del nostre Pare en invocar la Mare de Déu amb aquest títol que, ja en temps anteriors, repetia en la seva devoció privada.

En Maria llueixen amb màxim esplendor totes les característiques essencials de l'Església: la unitat estreta amb Déu i amb els homes; la santedat exímia, la catolicitat per la qual el seu cor és obert a totes les necessitats dels seus fills, i també l'apostolicitat. Per aquestes

---

¹ Pau VI, Discurs a la cloenda de la tercera etapa conciliar, 21-XI-1964, n. 25.

setmanes, m'omple de goig recordar aquesta nota, amb la qual confessem que l'Església «és edificada sobre pedres sòlides: els Dotze Apòstols de l'Anyell (cf. *Ap* 21, 14), és indestructible (cf. *Mt* 16, 18); és guardada infal·liblement en la veritat: el Crist la governa per mitjà de Pere i els altres Apòstols, presents en els seus successors, el Papa i el col·legi dels bisbes»².

En la Verge Maria llueix aquest aspecte de l'Església. Va ser ella, en efecte, qui a Canà de Galilea va facilitar que els primers deixebles del Mestre tinguessin fe en ell, preparant-los per a la crida a l'apostolat que rebrien més endavant³. I la seva Mare s'adreçà Jesús des de la Creu, encomanant la cura de l'apòstol estimat i, en ell, de tots els deixebles⁴. Santa Maria, fidel a aquest encàrrec, va mantenir units els Apòstols tot esperant la Pentecosta⁵. Resulta commovedor comprovar amb quina dedicació va seguir els primers passos de tots ells a la primera evangelització, després de la vinguda del Paràclit, com recullen alguns testimonis de l'Església antiga. «La Verge Maria no solament animava els sants Apòstols i els altres fidels a ser pacients i a suportar les proves, sinó que era solidària amb tots en les fatigues, els sostenia en la predicació, estava en unió espiritual amb els deixebles del Senyor en les seves privacions i suplicis, en les seves presons»⁶. Ara, des del Cel, i fins i tot amb més eficàcia, segueix empenyent l'apostolat de l'Església en el món sencer: enforteix els pastors i els fidels perquè, cadascú segons els dons i gràcies rebuts, doni testimoni de Jesucrist i porti el seu nom, com sant Pau, *davant les nacions paganes i els seus reis, i davant els israelites*⁷, l'àmbit on la seva vocació humana i divina l'ha col·locat.

Ensenya el Catecisme de l'Església catòlica que «tota l'Església és apostòlica en tant que persevera, a través dels successors de sant Pere i dels Apòstols, en la comunió de fe i de vida amb el seu origen. Tota l'Església és apostòlica en tant que és "enviada" a tot el món; tots els membres de l'Església, bé que de diverses maneres, tenen part en aquesta missió»⁸. Ningú, doncs, no ha de pensar que l'encàrrec rebut pels Dotze abans de l'Ascensió de Jesucrist al Cel és una cosa que fa només als ministres sagrats. ***A l'Església hi ha diversitat de ministeris, però només un és el fi: la santificació dels homes. I en aquesta tasca participen d'alguna manera tots els cristians, pel caràcter rebut amb els sacraments del Baptisme i de la Confirmació. Tots hem de sentir-nos responsables d'aquesta missió de l'Església, que és la missió de Crist. Qui no té zel per la salvació de les ànimes, qui no procura amb totes les seves forces que el nom i la doctrina de Crist siguin coneguts i estimats, no comprendrà l'apostolicitat de l'Església***⁹.

En els primers mesos com a pastor universal, el papa Francesc no es cansa de recordar aquest joiós encàrrec a tots els cristians. D'una manera o altra convida a preguntar-se: **com vivim el nostre ésser Església? Nosaltres som pedra viva, o som, per dir-ho d'alguna manera, pedres cansades, ensopides, indiferents? Has vist què trist és veure un cristià**

---

² Catecisme de l'Església catòlica, n. 869.

³ Cf *Jn* 2, 11; *Mt* 3, 13-15.

⁴ Cf *Jn* 19, 26-27.

⁵ Cf *Ac* 1, 12-14.

⁶ Sant Màxim el Confessor, *Vida de Maria VIII*, 97 ("Testi Mariani del primo Millennio", Roma 1989, vol. 2, p. 260).

⁷ *Ac* 9, 15.

⁸ Catecisme de l'Església catòlica, n. 863.

⁹ Sant Josepmaria, Homilia *Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972.

cansat, ensopit, indiferent? Un cristià així no és bo, el cristià ha d'estar viu, feliç d'ésser cristià, gaudint d'aquesta bellesa d'ésser part del Poble de Déu que és l'Església. Ens obrim a l'Esperit Sant (...) o ens tanquem en nosaltres mateixos, dient: "Tinc força coses a fer, no és la meva tasca?"¹⁰. I recentment, en concloure la Jornada Mundial de la Joventut a Rio de Janeiro, ha llançat la mateixa crida amb especial insistència a la gent jove, quan resumia el seu missatge en tres paraules: **Aneu , sense por , per servir**. I explicava: **Però compte! Jesús no ha dit: si voleu, si teniu temps, sinó: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus»**. **Compartir l'experiència de la fe, donar testimoni de la fe, anunciar l'evangeli és el mandat que el Senyor confia a tota l'Església, també a tu, és un mandat que no neix de la voluntat de domini o de poder, sinó de la força de l'amor, del fet que Jesús ha vingut abans a nosaltres i (...) se'ns ha donat ell, ha donat la seva vida per salvar-nos**¹¹.

Un cristià tebi, un cristià passiu, *no ha acabat de comprendre el que Crist vol de tots nosaltres. Un cristià que vagi a la seva, desentenent-se de la salvació dels altres, no estima amb el Cor de Jesús. L'apostolat no és pas una missió exclusiva de la jerarquia, ni dels sacerdots o dels religiosos. El Senyor ens crida tots a ser instruments, amb l'exemple i la paraula, d'aquest doll de gràcia que brolla fins a la vida eterna*¹². Sant Josepmaria ho va ensenyar des dels primers moments de la fundació de l'Opus Dei, com a part importantíssima de la missió eclesial que de Déu havia rebut. El seu missatge, vàlid per a tots, es dirigia més concretament als cristians comuns, a aquelles dones i aquells homes que, per vocació divina, es desenvolupen enmig de les realitats terrenals intentant convertir-les en mitjans per a l'extensió del regne de Déu. *Tingues present, fill meu* -va escriure ja en els anys de 1930-, *que no ets solament una ànima que s'uneix a unes altres ànimes per fer una cosa bona*.

*Això és molt..., però és poc. —Ets l'Apòstol que compleix un manament imperatiu de Crist*¹³.

Dues condicions principals es requereixen perquè la participació dels fidels en la missió apostòlica de l'Església tingui fruit: docilitat a les mocions del Paràclit i estreta unió amb el papa i els bisbes en comunió amb la Seu Apostòlica. Les dues són imprescindibles.

L'Esperit Sant és -com ja va assenyalar Pau VI- «l'agent principal de l'evangelització»¹⁴, l'impulsor de l'apostolat en la nostra vida personal i en la de tots a l'Església. Evangelitzar és «la gràcia i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda. L'Església existeix per evangelitzar»¹⁵. I cada cristià, el mateix: existim per anar al Cel portant amb nosaltres a moltes altres persones. Hem de recórrer al Paràclit demanant llums i forces per tirar endavant la tasca de la nova evangelització, que a tots ens ha estat encomanada. **Per evangelitzar, llavors, cal -un cop més- obrir-se a l'horitzó de l'Esperit de Déu, sense tenir**

¹⁰ Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 26-VI-2013.

¹¹ Papa Francesc, Homilia en la Missa de cloenda de la Jornada Mundial de la Joventut, Rio de Janeiro, 28-VII-2013.

¹² Sant Josepmaria, Homilia *Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972.

¹³ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 942.

¹⁴ Pau VI, Exhort. apost. *Evangelii nuntiandi*, 8-XII-1975, n. 75.

¹⁵ *Ibidem*, n. 14.

por del que ens demani i cap a on ens guïi. Encomanem-nos a Ell! Ell ens farà capaços de viure i testimoniar la nostra fe, i il·luminarà el cor de qui trobem ¹⁶.

Quin goig tan gran és propagar el coneixement i l'amor a Jesús! No afluixem la marxa davant les possibles dificultats; per contra, com els primers cristians, acollits sota el mantell de Maria, afanyem-nos més i més a ser altaveus del Paràclit en qualsevol lloc on ens trobem: amb el nostre capteniment robustament cristià, amb la paraula oportuna a cau d'orella d'aquella persona que vacil·la, amb la caritat amb què sempre hem de tractar tothom.

La segona condició és la unió amb el papa i els bisbes. Unió d'intencions i de pregàries. Us insisteixo sempre en això perquè només amb Pere i sota Pere, en unitat amb el col·legi episcopal, servirem amb eficàcia l'Església. Contribuïm a fer més evident aquesta apostolicitat, als ulls de tots, manifestant amb exquisida fidelitat la unió amb el papa, que és unió amb Pere.

L'amor al Pontífex Romà -va escriure el nostre Pare- ha de ser en nosaltres una passió formosa, perquè en ell veiem Crist. Si tractem el Senyor en l'oració, caminarem amb l'esguard net que ens permetrà de distingir, també en els esdeveniments que sovint no comprenem o bé que ens produeixen plor o dolor, l'acció de l'Esperit Sant ¹⁷.

Trobarem la fortalesa per anar sense recels ni complexos a retornar el món a Crist, estimant particularment el Senyor a la Creu. La festa de l'Exaltació, festa de la Creu gloriosa, ens indica precisament això: el camí de la glòria passa per l'acceptació voluntària i joiosa de les contrarietats, físiques i morals, que el Senyor permeti en la nostra vida: *per crucem ad lucem*, resava el nostre Pare. Amb la presència constant de Maria al nostre costat, la Creu s'omple d'alegria, en la fusta floreixen roses -com en la creu de pal dels nostres oratoris-, encara que de vegades no hi manquin les espines. Però, malgrat la nostra petitesa, ressalta de manera fantàstica el goig de col·laborar amb Jesús a la salvació de les ànimes!

D'aquí a pocs dies, ja a Roma, m'esperen -com sempre- moltes tasques que canalitzar i resoldre. Entre d'altres, la preparació de la beatificació de l'estimadíssim Mons. Álvaro, tot i que encara no està concretada la data. Encomaneu especialment aquesta intenció i aprofiteu el temps que encara resti per conèixer-ne millor la figura i els escrits, i difondre'ls, per a agrair la seva resposta de plena fidelitat a la Trinitat Santíssima, a l'esperit de l'Obra, al nostre Pare.

I seguiu pregant per les malaltes i els malalts -pels que hi ha a l'Obra i per tots-, perquè sàpiguen unir-se a la creu del Senyor. I així, d'aquesta manera, participin més intensament en l'aplicació de la redempció obrada per Crist a totes les ànimes.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Solingen, 1 de setembre de 2013

---

¹⁶ Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 22-V-2013.

¹⁷ Sant Josepmaria, Homilia *Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972.